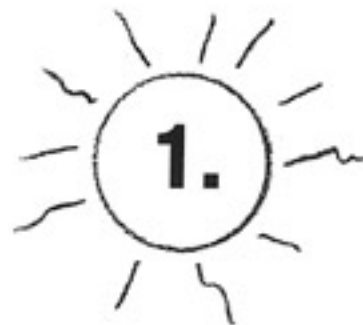


Detektivernes duel
Oversat af Flemming Andersen efter
Jürgen Banscherus: Duell der Detektive
© 1999 by Arena Verlag GmbH, Würzburg
Copyright © Danish Edition 2000 by CDR-Forlag
Skolebakken 11, DK-8000 Aarhus C
www.forlagene.dk • cdr@forlagene.dk
Tryk: Nørhaven A/S
Bind: Bogbinderiet Centrum
ISBN 87-7841-215-3

Ekspedition:
Boghandlen eller Nordisk Bog Center,
fax 5636 4039



Jeg fløj til Ibiza sammen med min mor for at holde påskeferie. Helt ærligt, så var det virkelig skønt. Havet var blå. Det var himlen også, og der var masser af sand på stranden – akkurat ligesom på vores hotelværelse. Men for en privatdetektiv som mig er der bare ikke noget særligt at lave på sådan en ferieø.



En dag fandt jeg et par dyre solbriller, som én fra hotellet havde mistet. En anden dag reddede jeg en fra at drive til havs på en luftmadras. Tossen syntes oven i købet, at han var sej.

Men ellers var der helt dødt. Desværre.

To uger med sol, strand og hav hver eneste dag – det gik mig hurtigt på nerverne. Så jeg var glad, da vi fløj hjem igen.

Jeg håbede i al hemmelighed på, at vores fly ville blive kapret.

Det ville have gjort godt med lidt spænding ved feriens slutning.

En svipser – folk drak champagne og øl og forholdt sig fredeligt, helt indtil vi landede.

Nej, det blev først spændende, da jeg var kommet hjem fra ferien.

Efter et par uger kunne jeg nemlig slå fast, at der ikke længere var nogen, der havde

brug for en privatdetektiv. Aviserne var fulde af historier om trick-tyverier og lommetyve, men jeg fik ikke en eneste sag.

Af ren fortvivlelse havde jeg oven i købet villet gå med til at lede efter forsvundne hunde. Og det er ellers det sidste, en detektiv indlader sig på. Men selv den slags sager måtte jeg vente forgæves på.

Telefonen forblev tavs, og ud over postbudet og et avisbud var der ingen, der ringede på døren.





I disse uger tyggede jeg tyggegummi som aldrig før. Mine elskede Carpenter's Chewing Gum fulgte mig fra morgen til aften. De hjalp mig igennem de allerværste timer.

Det varede ikke længe, før det forråd af tyggegummi, som jeg havde opbygget efter sagen med de blå skaldepander, var brugt op.

Jeg måtte hen i Olgas kiosk efter nye forsyninger af Carpenter's.

»Det er længe siden, jeg har set dig,« sagde Olga til goddag. »Hvordan går det?«



»Det går,« svarede jeg. »Stik mig fem pakker Carpenter's.«

Hun skubbede fem pakker over disken.

»Hvad er der i vejen, Kwiatkowski?« spurgte hun.

»Ikke noget,« knurrede jeg.

Olga så uforstående på mig.

»Der er ingen, der har brug for en god privatdetektiv,« forklarede jeg. »Det er dét, der er i vejen.«

Hun strøg mig på kinden. »Sådan er det ind imellem, min søde ven,« spandt hun. »Her i butikken har der også været bedre tider.«

Jeg trådte hurtigt et skridt baglæns. Når først Olga begynder at stryge mig på kinden, så vil hun på et eller andet tidspunkt lægge armen om mig. Og det er jeg ikke særlig vild med. Ikke engang når det er Olga, min bedste veninde.

»Du får din næste sag i morgen,« hørte jeg hende sige. »Det har jeg på fornemelsen, Kwiatkowski.«

»Ja, det ville være skønt,« mumlede jeg og ville til at gå.

Men Olga holdt mig tilbage. »Jeg skal lige fortælle dig noget,« hviskede hun, selv om der ikke var et eneste menneske at se.

»Du har en dobbeltgænger.«

»En dobbeltgænger? Jeg?«
udbrød jeg forbavset.

Så fortalte Olga, at hun havde fået en ny kunde. Han så ud til at være lidt ældre end mig, tyggede uafbrudt Carpenter's Chewing Gum og gik i samme slags vest som mig.

Og så var der også et *K* på hans kasket – akkurat som på min.

»Det er måske en fan,« sagde jeg.

»Det kan godt være,« sagde Olga. »Men er du klar over, at han snakkede med en anden dreng om en sag.«



Jeg blev godt nok nysgerrig.

»Hvad var det for en sag?« spurgte jeg.

Olga trak på skuldrene. »Det aner jeg ikke, Kwiatkowski. Det er forresten ikke særlig høfligt at aflure folk.«

»Ha, ha.« Olga er mindst lige så nysgerrig som mig. Hun får alt at vide om, hvad der sker i vores kvarter.

»Ved du i det mindste ikke, hvad fyren med kasketten hedder?« spurgte jeg.

»Han sagde, at jeg kunne kalde ham *King*,« svarede Olga med et smil.

»King – det er da ikke et navn til en dreng!«

»Hvorfor ikke?« sagde jeg og forsvandt.



På hjemvejen slog mine tanker kolbøtter. Der var altså en dreng, der efterlignede mig totalt og også havde snakket om en sag.

Hvad nu, hvis denne King arbejdede som privatdetektiv ligesom mig?

Kunne det så ikke ske, at han snuppede sagerne fra mig?



Gisp!
Så var det
måske derfor,
jeg var arbejdsløs!